

ดีเอ็นเอจากโครโมโซมมนุษย์อายุสองร้อยปีตรงกับของหญิงสาวที่หายตัวไปเมื่อสี่ปีก่อน
ความตายจึงโอบทุกคนที่ค้นพบมัน

ปริศนาลับ

一次元の挿し木

พันธุกรรมข้ามศตวรรษ

松下 龍之介

มัดสีชิตะ ริวโนสุเกะ

เมธี ธรรมพิภพ แปล

ฉบับ
ทดลองอ่าน

Biblii

ปริศนาลับพันธุกรรมข้ามศตวรรษ 一次元の挿し木

มัตสึซึตะ ริวโนสึเกะ

เมธี ธรรมพิภพ แปล

Bibli;

บทนำ

อิซิมิซากิ อากิฮิโกะ/ยี่สิบสี่ปีก่อน

“นับคร่าว ๆ น่าจะสักแปดร้อยได้นะ”

“หมายถึงอะไรครับ”

“ศพในทะเลสาบแห่งนี้ไง”

ท่ามกลางความหนาวเหน็บเหมือนถูกหนามทิ่มแทง
อิซิมิซากิ อากิฮิโกะกำลังมองลงไปทะเลสาบขนาดเล็ก
เส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสามสิบเมตร

ผิวน้ำสะท้อนผืนฟ้าครามเมฆจนเปลี่ยนเป็นสีเทา ริม
ทะเลสาบถูกปกคลุมด้วยหิมะ เนื้อหินปรากฏให้เห็นเป็นหย่อม ๆ
บริเวณนี้เต็มไปด้วยโครงกระดูกจำนวนนับไม่ถ้วน

“...รู้สึกเหมือนจะโดนสาปเลยนะครับ”

สภาพที่เห็นช่างน่าเวทนาจนอิซิมิซากิอยากเบือนหน้าหนี

บนเทือกเขาหิมาลัย รัฐอุตตราขัณฑ์ ประเทศอินเดีย มีทะเลสาบน้ำแข็งอยู่สูงจากระดับน้ำทะเลห้าพันเมตร— “ทะเลสาบรูปภูเข” คือชื่อของซากขุมนรกนั้น

ทะเลสาบแห่งนี้ถูกค้นพบเมื่อปี 1942 ระหว่างการลาดตระเวนตรวจตราโดยเจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าของประเทศอังกฤษ นับจากนั้นก็มีการสำรวจทะเลสาบอยู่เรื่อย ๆ ทว่าสาเหตุการตายของศพเหล่านี้ยังคงไม่กระจ่างจนถึงทุกวันนี้

“ถ้ากลัวโดนสาปก็รีบจัดการให้เสร็จไว ๆ กันเถอะ”

นานาเสะ เคียวอิจิสวมเสื้อกันหนาวขนเป็ดสีแดงเหมือนอิซิมิซากิ เขากำลังเดินไต่พื้นหินลาดลงไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีที่พำหวาดกลัว

“เทะซะมัด”

อิซิมิซากิหยิบหมวกกันไฟฟ้าสถิตสีฟ้ากับหน้ากากอนามัย ในกระเป๋าสะพายบ่าออกมาสวม แล้วเดินตามหลังนานาเสะด้วยความระมัดระวังไม่ให้ลื่นไถล

บรรดาสมาชิกหน่วยสำรวจเริ่มงานชุดรอบ ๆ ทะเลสาบกันแล้ว บ้างก็ใช้พลั่วตักหิมะออก บ้างก็สังเกตสภาพโครงกระดูกที่ขุดพบ

“จากข้อมูลที่ได้มาล่วงหน้า...”

นานาเสะดูเอกสารพลางเดินฉับ ๆ ไปยังกองโครงกระดูก

“เกินครึ่งของศพที่พบในบริเวณนี้เป็นศพชาวเอเชียใต้

สันนิษฐานว่าเสียชีวิตเมื่อหนึ่งพันถึงหนึ่งพันสามร้อยปีก่อน ส่วนบริเวณนั้น—”

นานาสะเซิร์มทะเลสาบฝั่งตรงข้าม

“เป็นกลุ่มชาวเมดิเตอร์เรเนียน เสียชีวิตเมื่อสามร้อยปีก่อน ส่วนมุมข้างๆ มีชาวเอเชียเยอะ สันนิษฐานว่าเสียชีวิตเมื่อสองร้อยปีก่อน ศพในทะเลสาบมีหลากหลายชาติพันธุ์และเวลาที่สันนิษฐานว่าเสียชีวิตก็ต่างกัน”

“การพบศพจำนวนมากมายขนาดนี้ในพื้นที่ห่างไกลอย่างที่นี่ มองยังงี้ก็แปลกกว่าไหมครับ”

อิชิมิซากิเอ่ยถามนานาสะพลางถูมือซึ่งเย็นจนแข็ง แต่ไม่ได้รับคำตอบ อิชิมิซากิชินกับการถูกรุ่นพ้อย่างนานาสะเมินเฉยแล้ว การ “ไม่ตอบ” เช่นนี้มีความหมายเหมือนเดิมทุกครั้ง นั่นคือ “ฉันจะไปรู้เหรอ”

เสียงฝีเท้าดังโกลัเข้ามา ทั้งสองเงยหน้าขึ้นและเห็นสุภาพสตรีท่าทางสง่างามคนหนึ่ง นานาสะเอ่ยทักทาย

“อาจารย์เซ็มบะ”

เซ็มบะ คาโยโกะคือหัวหน้าหน่วยสำรวจนี้ เธอแก่กว่านานาสะและอิชิมิซากิกว่าหนึ่งรอบ อายุเกือบจะห้าสิบแล้ว

“นานาสะ มานี้น้อยได้ไหม”

เซ็มบะมีเสียงแหบพร่าแบบน่าเกรงขาม เธอฝึกฝนทักษะการเป็นผู้นำพวกผู้ชายมาตลอดชีวิตนักวิจัยอันยาวนาน

“เจอ ‘สิ่งที่ตามหา’ แล้วหรือครับ”

“ฉันมีที่เล็งไว้แต่แรกแล้วนะ”

ทั้งสองเดินตามหลังเข็มบะตามที่เขาบอก

“ที่นี่แหละ”

เข็มบะชี้ไปยังบริเวณที่กลุ่มเจ้าหน้าที่สำรวจชาวอินเดียกำลังแชะหิมะน้ำแข็ง แล้วส่งสัญญาณให้เหล่าเจ้าหน้าที่ถอยออกไปก่อน

ตรงนั้นมีโครงกระดูกของมนุษย์โครงหนึ่งปรากฏอยู่ โครงกระดูกนี้ต่างไปจากโครงกระดูกรอบ ๆ ซึ่งดูราวกับไม้ลอยน้ำ อาจเพราะหลับใหลอยู่ใต้หิมะน้ำแข็งมายาวนาน โครงกระดูกจึงยังไม่เสื่อมสภาพมากนัก

นานาสะแตะโครงกระดูก

“สภาพดี ยังมีเส้นใยกล้ามเนื้อติดอยู่นิดหน่อยด้วยครับ”

“งั้นก็สรุปได้เลย”

เข็มบะพยักหน้าแล้วหันไปตั้งหน้าตั้งตาคู่กับนักวิจัยชาวอินเดียคนหนึ่ง เขาชื่ออะโมล มีหน้าที่ชุดสำรวจร่วมกับ “หน่วยสำรวจ” ของอิชิมิซากิในภารกิจนี้

“ไว้ตรวจที่ศูนย์วิจัยของพวกผมเสร็จแล้ว ผมจะส่งให้พวกคุณ”

อะโมลตอบ

อิชิมิซากิแคลงใจสีหน้าของนานาสะ เคียวอิจิ ลีกลงไปใน

ดวงตาคู่นั้นมีความทะเยอทะยานวูบไหวอยู่เจิบ ๆ นานาสะ
อายุมากกว่าอิซิมิซากิสองปี และยังอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน
พวกเขาคบหากันมามากกว่าสิบห้าปีแล้ว แต่สายตาของนานาสะ
ไม่เปลี่ยนไปจากช่วงที่เพิ่งรู้จักกันเมื่อน้อย

คงเพราะอิซิมิซากิทำหน้าที่เครียด อะโมลจึงมาตบเบาเขา
หลังคู้กับเข็มบะเสร็จ

“เป็นอะไร ปวดท้องเหรอ”

“ดูเหมือนหมอนี้มันจะกลั้วโดนคำสาปจากทะเลสาบแห่งนี้
นะ”

นานาสะเป็นฝ่ายตอบแทนพร้อมเบ้าปาก นักวิจัยชาว
อินเดียนัม

“คำสาปเหรอ ไม่ต้องห่วง เรากำลังทำสิ่งสำคัญต่อ
ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ ต้องภาคภูมิใจต่างหาก”

อิซิมิซากิยิ้มตามมารยาทเพื่อรักษาสรรยากาศ แต่ก็ไม่ได้
ช่วยอะไร

อิซิมิซากิมองหน้านานาสะอีกครั้ง ในใจเขาเพิ่มพ้อข้อสงสัย
ที่ยังไม่จางหายไปจากสมอง

—รุ่นพี่นานาสะ ผมว่าพวกเราน่าจะโดนคำสาปนะครับ

บทที่ 1

1

นานาสะ ฮารุกะ/ปัจจุบัน

ผมคงเป็นลูกค้าคนแรกที่สวมชุดไวท์ทุกซ์มาซื้อคอนันใหญ่ ราคา
รวมภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นเงินหกพันสี่ร้อยเยน

แล้วผมก็เดินออกจากร้านขายอุปกรณ์ช่างโดยพาดคอน
หัวสีแดงขนาดใหญ่ความยาวหนึ่งเมตรไว้บนบ่า ขณะเดียวกันก็
รู้สึกได้ว่าพนักงานแคชเชียร์อายุเลขสองกลาง ๆ รุนราวคราวเดียว
กับผมจะมองมาด้วยแววตาสงสัย

ช่างนอกฝนตก ผมไม่มีร่ม จึงโยนยาเม็ดที่หมอสั่งให้
ใส่ปากแทน แล้วมุ่งหน้าไปศูนย์จัดพิธีศพซึ่งอยู่อีกฟากของถนน
พิธีศพเริ่มแล้ว

พิธีจัดแบบเล็ก ๆ มีผู้มาร่วมพิธีราวยี่สิบคน ไม่มีภาพถ่าย

ผู้ล่องลับ แต่ถึงไม่มี นัยน์ตาสีน้ำตาลสดใสของหญิงสาวก็ยัง
ตราตรึงอยู่ในสมอง

ความเดือดดาลพลุ่งพล่านอยู่ในตัวผม

ผมเดินตรงดิ่งไปยังโรงศพซึ่งผลิิตมาเพื่อเธอ ผู้ร่วมงาน
หลายคนหันมอง พอเห็นผมก็พลันมองค้อนเหล็กสีแดงบน
บ่าผม แล้วกลับมามองหน้าผมอีกครั้ง

ผมหยุดยืนอยู่ข้างพระซึ่งกำลังสวด

อาเมน ผมพึมพำในใจ แล้วพาดค้อนอันใหญ่ราคารวม
ภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นเงินหกพันสี่ร้อยเยนใส่โลง

เกิดเสียงแผ่นไม้หัก เสียงผู้หญิงด้านหลังกรีดร้อง
ประสานเสียง ตามด้วยเสียงผู้ร่วมงานตะโกนโวยวายกับเสียง
ร้องเรียกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยดังไปทั่วศูนย์จัดพิธีศพ

มีเสียงของคนคนหนึ่งแทรกผ่านเสียงเอะอะโวยวายนี

“ฮารุกะ!”

นี่คือชื่อของผม เจ้าของเสียงคือชายคนหนึ่งผู้ยืนนิ่งอยู่
แถวหน้าสุด

นานาเสะ เคียวอิจิ

เขาคือพ่อแท้ ๆ ของหญิงสาวและเป็นพ่อเลี้ยงของผม
กำลังมองผมด้วยแววตาโกรธแค้น

“ขอโทษที นี่ลูกชายผม เดี่ยวผมจัดการต่อเอง”

ท่ามกลางสายฝนกระหน่ำนอกศูนย์จัดพิธิศพ หลังถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสองนายล็อกแขนทั้งสองข้างไว้ ผมก็ถูกปล่อยตัวด้วยเสียงของพ่อเลี้ยง

“ฮารุกะ...นี่แกคิดอะไรของแก”

“ผมต่างหากที่ต้องเป็นคนถาม!”

ผมใช้มือเปียกชุ่มคว้าคอเสื้อของเคียวอิจิ

“จัดพิธิศพให้ชิฮารุเนี่ยนะ พ่อที่ไหนเขาจัดพิธิศพให้ลูกสาวทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่กัน!”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสองนายซึ่งกำลังเดินจากไปหันกลับมา แต่เคียวอิจิยกมือขึ้นปราม

“...แกต้องเข้าใจฉันนะ ฉันต้องทำใจให้ได้สักที และเพราะเหตุผลเดียวกัน แกถึงได้แต่งตัวแบบนี้มาที่นี่ไม่ใช่หรือไง แกเองก็รักชิฮารุเหมือนน้องสาวแท้ๆนี่”

ผมจ้องหน้าพ่อเลี้ยงเซมิง เส้นผมสีเงินเงางามถูกแต่งทรงแบบสบายๆ ใบหน้าแน่นหนา ดวงตาฉายแววน่าเกรงขาม ทั้งหมดนี้ล้วนบ่งบอกว่าชายผู้นี้คือนักวิจัยอาวุโสและประธานกรรมการบริหารของ “บริษัทเภสัชภัณฑ์นิจิเอะ” ซึ่งเป็นบริษัทผลิตยาเจ้าใหญ่ ผมคงเป็นคนเดียวในโลกที่ไม่มีสัมมาคารวะถึงขั้นกล้าคว้าคอเสื้อของชายผู้มีเกียรติคนนี้

ผมปล่อยมือจากเสื้อเขา

“นี่คุณยื่นใบคำร้องให้เธอเป็นบุคคลสาบสูญโดยไม่บอกกล่าวผมสักคำหรือ”

“ใช่”

“บ้าไปแล้ว”

เคียวอิจิมวดคิ้ว

“...เรื่องผ่านมาสี่ปีแล้วนะ”

“แค่สี่ปีเอง! แต่คุณกลับเลิกตามหาชิฮารุแล้ว!”

“คนที่หายสาบสูญกลางท่าฝนวันนั้นไม่ได้มีแต่ชิฮารุคนเดียว ครอบครัวอื่นๆ ที่สูญเสียเขาก็ตัดสินใจแบบเดียวกับฉันด้วยความเจ็บปวดกันทั้งนั้น คงถึงเวลาแล้วที่พวกเราจะต้องมองไปข้างหน้า ฉันไม่อยากเห็นแกหมดอนาคตเพราะลูกสาวฉันหรือกันนะ”

เคียวอิจิจัดคอเสื้อซึ่งยับย่นให้เรียบร้อยพลางปิดเม็ดฝนบนหน้าผาก

“แกยังมีอนาคต อิมิซากิเขายังพูดเลยว่าแกจะเป็นนักพันธุศาสตร์ฝีมือดีได้—”

“ผมเห็นชิฮารุ”

พ่อเลี้ยงถอนใจ

“เอาอีกแล้วหรือ”

“ชิฮารุมาดูผมฟรีเซนต์งานวิจัย”

พอได้ยินผมพูดเช่นนี้ เคียวอิจิก็มีสีหน้าเวทนา

“แกตาฟาด”

เคียวอิจิกล่าวอย่างไม่แยแส แล้วหันกลับไปทางศูนย์
จัดพิธีศพ

“ผมไม่ได้ตาฟาด!”

ผมตะโกนใส่หลังของเคียวอิจิ

“ผมเห็นกับตาจริง ๆ นะ เชื่อผมเถอะ!”

2

นานาเสะ ฮารุกะ/เก้าปีก่อน

“ฉันเชื่อสิ่งที่ตาตัวเองเห็นไม่ลงนะ”

สายฝนยาวนานในเดือนมิถุนายนทำให้ดอกไฮเดรนเยีย
ที่ผลิบานสุดลูกหูลูกตาเปียกปอน มีบันไดหินอยู่ท่ามกลาง
ดอกไฮเดรนเยียเหล่านี้ ตัวผมในวัยมัธยมปลายกับเด็กสาวซึ่ง
อ่อนกว่าสองปีกำลังเดินขึ้นบันไดนี้ด้วยกันอีกครั้ง

สมัยนั้นเป็นช่วงที่เด็กสาวเพิ่งกลายมาเป็นน้องสาวของผม
และผมเพิ่งเปลี่ยนมาใช้นามสกุลนานาเสะได้ไม่นานนัก

“สมัยฉันเป็นเด็ก ฉันเคยหลงอยู่บนภูเขาสูงนี้ตอนกลางคืน
แล้วฉันก็ได้เห็น”

“เห็นอะไรเธอ”

ผมทำท่าอึดออด แอบชำเลืองมองหน้าเธอ แต่โดนร่มบัง

จนมองเห็นเพียงรอยยิ้มอ่อนโยนบนริมฝีปากของเธอ

“เห็นอสุรกายง”

“อู๊ย น่ากลัวจัง”

“เป็นผู้ชายตัวโต มีหัวเป็นวัว กำลังเดินช้า ๆ”

เด็กสาวหลุดหัวเราะคิกคัก ผมหัวเราะแหะ ๆ ตามเธอ

“ฉันรู้ เธอคงไม่เชื่อใช่ไหมล่ะ ไม่ว่าเล่าให้ใครฟังก็มีแต่คนแสดงปฏิกิริยาแบบเธอตอนนี้แหละ แต่ฉันเห็นจริง ๆ นะ”

“แต่ก็ไม่มีใครเชื่อ”

“ใช่ เป็นแบบนี้บ่อย ๆ มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตั้งแต่เจอแบบนี้ ฉันก็จะพยายามไม่เชื่อสายตาตัวเองไว้ก่อน และทุกครั้งที่เดินบนภูเขาถูกนี้ ฉันก็จะหวนนึกถึงความรู้สึกตอนนั้น”

“หืม ผู้ที่กลายเป็นพี่ชายของฉันมีอดีตแสนเศร้าแบบนี้ด้วยหรอเนี่ย”

พอพูดจบ เธอก็วิ่งขึ้นบันไดที่ละสองขั้นนำหน้าผมไป เส้นผมเงางามราวหินกรวดสีดำเปียกน้ำส่ายไปมาอยู่เบื้องหน้าผม แล้วเธอก็หันหน้ามาอย่างคล่องแคล่ว ก็มองหน้าผม

“‘งเชื่อมันในสิ่งที่ดวงตาของตนเห็น มิใช่ดวงตาของใครอื่น’ ”

ผิวของเธอสว่างใสราวหยดน้ำบนกลีบดอกไฮเดรนเยีย นัยน์ตาสีน้ำตาลปราศจากความขุ่นมัวชวนให้นึกถึงดินอุดมสมบูรณ์สำหรับเพาะปลูก และรอยยิ้มที่ดูราวกับจะทำให้คำมั่นสัญญาอันจริงแท้

ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

ความมั่งคั่งอันบริสุทธิ์ทั้งปวงของฤดูฝนรวมอยู่ในตัว
นานาเสะ ชิฮารุ

“เท่ไหมล่ะ”

ชิฮารุเผยรอยยิ้มทะเล้น

“พอยิ้มคำพูดของคนมีปัญญามาใช้แล้วดูฉลาดขึ้นไหมนะ”

ต่อให้สิ่งที่เธอพูดเป็นเพียงถ้อยคำดาบตีใจไร้แก่นสาร ก็
ยังก้องกังวานราวกับกำลังเปิดเผยความลับของโลก ซึ่งไม่มีใคร
ล่วงรู้ นอกจากเธอคนเดียว

“คำพูดของใครเธอ”

“บาร์บารา แมกคลินท็อก”

“ไม่เห็นรู้จัก”

“นักพันธุศาสตร์นะ เป็นผู้หญิง”

“เธอสนใจวิทยาศาสตร์เธอ”

“เพราะพ่อนะสิ บนชั้นหนังสือที่บ้านมีหนังสืออัตชีวประวัติ
ของนักพันธุศาสตร์นะ”

“ฉันแปลว่าอนาคตเธอจะเป็นนักวิทยาศาสตร์สินะ”

ผมเดินขึ้นบันไดจนสุด มีดอกไฮเดรนเยียสีสันทไสกับ
ต้นไม้จำนวนมากล้อมรอบตัว ถ้าเดินต่อไปจะเป็นทางเลียบไป
ตามผาหินขึ้นตะไคร่ กลิ่นดินชื้นแฉะโชยเข้าจมูก

“ว่าแต่ที่นี่สวยจริง ๆ นะ”

ชิฮารุเอ่ยพลางหายใจแรง

“และที่นี้ก็ดูมหัศจรรย์ดี อย่างกับเขาวงกตแน่ะ ถนนก็ซับซ้อน มีแต่บันไดด้วย เหมือนเป็นเขาวงกตดอกไฮเดรนเยียเลย”

“เพราะปลูกเยอะเป็นบ้าเลยนะสิ ทุกปีพอถึงเดือนพฤษภาคม พวกเด็กประถมในท้องถิ่นจะมาฝึกตัดซ้ำกันนะ”

“ฮารุกะก็เคยเหมือนกันเหวอ”

“กินะ ฉันเคยก้มหน้าก้มตาปักต้นไฮเดรนเยียจนเลอะดินไปทั้งตัวด้วย เป็นการศึกษาเพื่อเสริมสร้างลักษณะนิสัยของเมืองนี้นะ”

“ดูพูดเข้าสิ”

ชิฮารุหลุดหัวเราะเบาๆ ทุกครั้งที่ผมทำให้เธอหัวเราะสำเร็จ จะรู้สึกเหมือนได้อัญมณีที่มีเพียงชิ้นเดียวมาครอบครอง

“ซึกุรุสึกิสนิทสนมขึ้นมาเลยแฮะ”

ชิฮารุเดินช้าลงแล้วไปนั่งยองๆ ริมทาง ลูบไล้กลีบดอกไฮเดรนเยียเบาๆ

“เพราะฉันเป็นคนปลูกเหวอ”

“ก็ส่วนหนึ่ง...”

ชิฮารุยกมูมปากขึ้นอย่างมีความนัย

“...เพราะดอกไม้พวกนี้เหมือนกับฉันนะ”

“หมายความว่า—”

35.6947° N
139.7454° E

ศาสตราจารย์อิชิมิซากิ ผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชา
พันธุศาสตร์มานุษยวิทยา มอบหมายให้นานาเส ฮารุกะ
นักศึกษาปริญญาโทสาขาพันธุศาสตร์ นำกระดุกโบราณ
อายุราวสองร้อยปีจากทะเลสาบไปตรวจดีเอ็นเอ
แต่ผลลัพธ์กลับตรงกันดีเอ็นเอน้องสาวของเขา
ที่หายตัวไปเมื่อสี่ปีก่อน

// scan mode
v.2.1 // 30%
res. 2948x4096

เขาข้องใจกับผลการตรวจจึงปรึกษาศาสตราจารย์อิชิมิซากิ
กว่าศาสตราจารย์อิชิมิซากิกลับถูกฆาตกรรม
รวมถึงนักวิจัยที่ขุดพบซากศพโบราณก็ถูกทำร้าย
อีกทั้งกระดุกที่นำมาตรวจดีเอ็นเอยังถูกขโมยไป
ความชั่วร้ายแบบไหนที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวทั้งหมดนี้
หรือนี้เป็นบทลงโทษเมื่อนมนุษย์ทำทาสีขีตของพระเจ้า

นวนิยายเรื่องเชื่อมโยงที่ผสมผสานแนวสืบสวนระทึกขวัญกับไซไฟ
เข้าใจด้วยกันอย่างลงตัว ปมปริศนาที่ถูกวางไว้หลายชั้นอย่างดี
ทำให้คำตอบที่คุณคิดว่าใช่ อาจไม่เป็นแบบนั้น
เนื้อหาที่หนักแน่น รายละเอียดสมจริง
จากอดีตวิศกรผู้ผันตัวมาเป็นนักเขียน

ผลงานของมัดสีชิตะ ริวโบสึเกะ เจ้าของรางวัล
Kono Mystery ga Sugoi! ครั้งที่ 23 ประจำปี 2025
และสร้างเป็นซีรีส์สุดฮิตของญี่ปุ่นที่ออกอากาศกลางปี 2026

-12.6478 , 45.2189

cluster_07
density
0.618

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

Biblio 415 บาท

-23.5505
-23.5505
133.8851
133.8851

Cover Illustration:
Tako.toka

Cover Design:
Surat orBank

petal_scan